

LÁSZLÓFFY ALADÁR

ÉJFÉL

Ajándék papírom. Levél van rajta. Viszi a tegnapi szél. Az, hogy mindent tudok már, az, hogy mindent tudnék, ha életem nem feledkezne bele a részletekbe. Az, hogy rólad tudok, aki messziről világítasz nekem a távol ruhái alatt nappali fehéren. Nyári éjjeli szél a posta, mellyel most egyetlen szóval betakarhatlak, ott ahol vagy, ahol rám se gondolva alszol a semmi ölében, ismeretlen. Látod, itt ez a papír az egyetlen ruhád: a kép, mellyel folyóiratban, életrajzregényben, filmben majd megjelenhetsz a távoli jövő reggelein és délutánjain, merengő idegenek előtt. A semmi, ha asszonyi társa van, megmarad egyetlen időket átütő akarattól. Van ilyen ajándék szerelem, egyetlen szóval betakarlak, ha nem kell, ha kell, ha én akarom, ha mégis akartad.

PENELOPÉ

Angora fűzfák gyönyörű ujjait, fiatal erdők eget ölelő, levél-előtti ágrendszerét, annyi mindent szereztem meg neked, az állva alvó esőket, egy világrész hegy- és vízrajzát, hátha majd szóni fogsz valamit ezekből a folyókból. Vonaton, biciklin, gyalog sétálva ide kell érned, hogy lássad életem, amely a helyszínről el nem mozdítható, de múlik, múlik máris, minthacsak Ithaka egyetlen húszeleletnyi sziklafalára vetettem volna fel a vízesést. Most éppen egy szökőkút szövi, szövi, mert nyár van s minden ruhának, szerelemnek csak egy másodpercig kell tartania a meztelen föld testén.

FRÉZIÁK

Két arc táncol a rádióban, a hangjukat látom, nyugtalan érzékeim kölcsön adnak egymásnak álruhákat. Ő csak egyik szememen végigborongó látvány, csak

egyik fülelen bejutó muzsika. Egyedül félvilág vagyok, ha elképzelem magunkat veszélyben. A nagy fákat messziről fújja szépen a szél. Ha sötétben egyedül maradok vele, a frézia illata tudja egyszerre elhítenni a meztelen halál s a meztelen szerelem jelenlétét. A legnagyobb messzeség egy üres szobában lakik. Negyven milliárd idegen jön-megy folyton a szeretők körül, nyilván előbb-utóbb elsodorják egymás mellől őket. Látod, egyetlen gyermekünk ez a szép lassan életet kitevő emlék, melynek láttán ismerőseinknek nyugodtabban jut folyton eszébe, hogy ketten voltunk.

ESŐ-ORGONÁK ESTE

Pislog, pislog, valaki pislog, tenyérbe támasztott állal valaki elalszik, tenyérbe támasztott homlokával. Jaj de idegen lehetsz, ha tőlem távol úgy érzed: egyedül hagytalak. Az élet igazán személyes körülményei ábrázolják ezt az éjszakát is. Nekem miért jó, vigasztaló az, ha az emberről sokat megtudtam magamtól? Szenvedtem érte, mért vagyok mégis boldog így? Lehet mindennel csak a nyugalmat kellene erősíteni, lehet mindenből erőt kell gyűjteni, lehet. A nyitott ablakon túl az eső-orgona vékony ujjai sírnak. Tudom, hogy vissza fog hozni hozzám Johann Sebastian Bach tizennyolcadik századi szerelme.

Benczédi Ilona:
Emberpár